

at fortælle, hvad der hændte mig, da jeg læste Udvalgets Betænkning. Jeg sad netop med Regnskabet for 1863—64 foran mig og havde just betragtet Contoen under § 10: „Ministerielle og Contoirudgifter“. De ere i det nævnte Aar bevilgede med lidt over 5000 Rb., og der er en Mindreudgift af 44 Rb.; her er altsaa en Uoverensstemmelse tilstede imellem Bevilling og Udgift. Nu skulde altsaa efter den Formening, Udvalget har gjort gjældende, Statsrevisionen gjøre en Antegning for at skaffe Oplysning om, hvorledes det kunde være, at Ministeriet ikke havde brugt ogsaa disse 44 Rb. Contoen for ministerielle og Contoirudgifter indbefatter Udgifter til Trykning af forskellige Sager, som Lovforslag, Circulærer osv.; endvidere indbefatter den Contoirforordninger, Penne, Blæk, Papir osv. Dertil var der, som sagt, bevilget lidt over 5,000 Rb., og de vare brugte paa det Beløb 44 Rb. nær. Nu skal Statsrevisionen da spørge Ministeriet: Hvorfor har man ikke brugt disse 44 Rb.? Hvilket Svar skal der paa kunne ventes andet end dette, at man ikke har havt Brug for dem? Andet Svar kan man ikke tænke sig. Ja, kunde man sige, men Statsrevisionen kunde jo gjerne have gjort Antegning derom og spurgt Ministeriet; det er jo en ligegyldig Sag. Nei, mine Herrer, det er ikke nogen ligegyldig Sag, at Statsrevisionen spørger om Noget, som den kan sige sig selv, thi den gjør sig derved latterlig, og det maa man ikke paalægge Statsrevisionen at gjøre sig. Og hvad vil Følgen blive, hvis man gjør det? Den bliver den, at hvis Statsrevisionen skriver til Ministeriet og begjærer Oplysning om, hvorfor det ikke har brugt ogsaa de 44 Rb., saa maa det nødvendigviis opfattes som en Anke; thi ellers vil Ingen kunne begribe, hvorfor Antegningen er gjort, og deraf vil Følgen igjen blive, at man det næste Aar søger at bruge Pengene til sidste Hvid og Skilling; thi saa bliver man fri for Spørgsmaal; men Intet er jo lettere i Verden at faae Bugt med, end netop Penge. Vilde man altsaa gjøre den Slags Antegninger, er jeg overbevist om, at Resultatet saa vilde blive, at man brugte alle Pengene — intet andet Resultat vilde opnaaes; man kan tilfidsi kjøbe for 2 f. Seglgarn eller en Stang Raf, saaledes at man faaer

det til at slaae lige til. Lad os tage et andet Exempel. Den ærede Ordfører har nylig nævnt en Conto ved Sorø Academi, der handler om forskellige mindre Udgifter, og blandt Andet Udgifter til Festiviteter for Eleverne. Sæt nu, at der paa denne Conto har fundet en Mindreudgift Sted af 20 Rb., saa skulde altsaa Statsrevisionen gjøre en Antegning for at faae at vide, hvorledes det var gaaet til, at man ikke ogsaa havde brugt disse 20 Rb. Ministeriet kunde naturligviis ikke vide, hvorfor man ikke havde brugt disse Penge nede i Sorø, skjøndt de havde staaet til Disposition, og vilde altsaa skrive til Rector og spørge, hvorfor denne Sum ikke var bleven udgivet; Rector vilde da sværge paa, at han til næste Aar nok skulde bruge alle Pengene, saa at han kunde blive fri for saadanne Antegninger. Jeg troer, at disse Exempler ville vise, at det er rigtigt, hvad der staaer i Instruxen, at det skal overlades til Statsrevisorerne at afgjøre, hvor Antegninger ere nødvendige, og hvor de ikke ere det. — Med Hensyn til Sædtillægsberegningen, som jeg tillod mig at omtale som det andet Punkt, der er fremhævet i Udvalgets Betænkning, da indlob det ærede Medlem sig ikke paa de detaillerede Bemærkninger, jeg fremsatte, men paaastod kun, at Statsrevisionen skulde i ethvert enkelt Tilfælde regne efter. Det veed Statsrevisionen godt, at den skal, og det Første, en Statsreviser gjør, naar han sætter sig ned for at revidere et Regnskab, er, at han danner sig en Tabel over Sædtillæggene for de forskellige Lønninger, og den hænger foran ham, saa at han, saa ofte der er Tale om Lønninger med Sædtillæg, blot behøver at see paa Tabellen for at undersøge, om Tillægget er beregnet rigtigt eller ikke.

Fsberning: Jeg kan ikke slippe Sagen paa den Maade, som den ærede Statsrevisorer gjerne vilde have, og jeg haaber heller ikke, at andre Medlemmer ville det. Det hedder i Instruxen: „Saasnart Statsregnskabet er afleveret til Statsrevisorerne, fordele de efter fælles Overenskomst Arbeidet imellem sig, og gjøre hver for sit Bedkommende Udkaft til de Antegninger, som derved“ — der staaer ikke „af dem“, men der staaer „derved“, alt-